

[Ingomar Petersen.]

brug for, rejste fra København ud til den lokale ret i provinsen, og at man dér behandlede sagen. På dette punkt kan jeg sige, at vi, indtil vi har fået bedømt det nærmere, i hvert tilfælde må tage forbehold fra radikal side. Nu skal dette problem jo også til nærmere overvejelse i retsudvalget.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at der ingen tvivl er om, at det radikale venstre gerne vil sikre lønmodtagerne en yderligere tryghed og også yderligere opsigelsesvarsler, men at der er visse problemer for det mindre håndværk og den mindre industri ved indførelse af disse bestemmelser. Jeg vil også godt sige, at man da også må overveje i udvalget, om man ved det, man her er ved at lave, egentlig ikke reelt eller indirekte indfører en funktionærstatus. Man kan sige, at den fordel, der er ved at ansætte en funktionær, har funktionæren, men ikke arbejdsgiveren ved dette lovforslag, og jeg synes nok, at det er værd at tage under nærmere overvejelse under udvalgsarbejdet.

Henning Philipson (SF):

Såvel af arbejdsministerens fremsættelsestale som af de indlæg, der har været af tidligere ordførere, fremgår det, og det står også her, at det her er en lovgivning, som er en følge af et EF-direktiv. Hvis man nu løber det igennem, så kunne det forekomme umiddelbart lovende, men er det nu det? Jeg kan se, at ministeren nikker og siger ja, men jeg skal prøve på at bestride ministerens nikken, så det bliver til en rysten på hovedet i stedet for.

Det skal jeg gøre ved at sige, at jeg har det indtryk, at såvel direktivet, som ligger til grund for dette lovforslag, som selve forslaget, er udtryk for én ting, nemlig for en måde, hvorpå man vil prøve på at indrette lønmodtagerne i forhold til de store industrisamfund eller, om man vil, de større industrisamfund i europæisk målestok, og det er vort land ikke. Vort land er noget andet. Jeg synes derfor ikke, det var irrelevant, når hr. Ingomar Petersen pegede på spørgsmålet om håndværksvirksomhedernes betydning i det danske samfund.

Men hertil vil jeg da godt føje, at os forekommer det at der er tale om åbenbare mangler, og at der i særdeleshed er muligheder for omgørelser, ikke mindst af det, der hedder den nye § 23 a. Ja, jeg vil vove en påstand, og det er, at det ærlig talt med de erfaringer, som vi er nogle stykker der har, er en grov nedvurde-

ring af danske arbejdsgiveres evne til at tænke selv.

Lad os f. eks. nu se på punkt 1., 2., 3. under § 23 a, stk. 1, hvor der står, at det for det første drejer sig om mindst 10 i virksomheder, som normalt beskæftiger over 20 og færre end 100 lønmodtagere. Jeg skulle kende arbejdsgivere dårligt, hvis ikke de nøjes med at fyre 9, og så var man altså fri for den bestemmelse. Jeg skulle kende såvel B & W som andre store industrivirksomheder i dette land dårligt – hvis man f. eks. tager punkt 3, hvorefter der bare skal fyres 30, for at der er tale om en kollektiv opsigelse – hvis de ikke i stedet for at fyre 30 nøjedes med at fyre 29, og så var man ude over de bestemmelser, som dette lovforslag indeholder.

Det synes jeg at man skal holde sig for øje, fordi det, det drejer sig om, er efter min mening, som jeg sagde før, at dette ganske simpelt er udtryk for en tankegang i et stort industrisamfund. Vi mener, at man ville være mere i overensstemmelse, hvis man havde lavet et forslag, som gik ud på, at der var et varsel på 30 dage for alle beskæftigede i dette land. Det ville modsvare dansk fagbevægelses krav om en almindelig efterløn til mennesker, som er beskæftiget, uanset hvor de måtte være beskæftiget. Vi har jo i modsætning til de lande, som for så vidt har udarbejdet dette direktiv, en stærk fagbevægelse med en meget, meget høj organisationsprocent – det ved jeg at jeg ikke behøver at belære arbejdsministeren om, men bare konstatere det som en kendsgerning – i modsætning til organisationsprocenten i de lande, som for så vidt må have paterniteten til det lovforslag, der her er tale om, for slet ikke at tale om direktivet.

Jeg vil gøre et par bemærkninger yderligere. Når man ser på arbejdsformidlingens område, som er omtalt her i lovforslaget, vil vi for vort vedkommende i det omfang, der måtte være mulighed for os for at præge lovgivningen i positiv retning, godt være med til at se på, om det nu også er rigtigt, at man skulle kunne nøjes med 5 arbejdskonsulenter og 7 arbejdsformidlere mere. I og med at vi har det krav, om man vil kalde det sådan, at vi stadig væk synes, at arbejdsanvisning og kontrol skal tilbage til fagbevægelsen, så mener vi stadig væk også, at arbejdsformidlingen har så enormt mange opgaver, som burde udføres. Vi synes, at der i høj grad mangler personale i arbejdsformidlingsinstitutionen til at udføre de øvrige